

THE FAITH HOMES OF KENYA

Makutano, vid Uganda-gränsen i nordväst, 11 april, 2011.

Bäste Faith Homes Vän!

Vid nordvästra utfarten från huvudstaden Nairobi ser man på avstånd ett gytter av imponerande höghus och hotell, regeringsbyggnader och skyskrapor i stadens centrum, som ligger på drygt 1700 meters höjd över havet. Likaså de höga radiomasterna från KBC (Kenya Broadcasting Corporation) som medger synnerligen goda eterkommunikationer med den omkringliggande världen.

Men strax lämnar jag storstadsattiraljerna bakom mig och sätter kurs mot landets centralplatå, en högslätt mellan 1000 och 3000 meter över havet. Och som en jättebredd plogfåra skär den gigantiska Rift Valley dalen rakt genom landet. Här slår det en vilken effektiv form av u-landshjälp vägbygge är; amerikanarnas, kinesernas och även européernas motiv kan visserligen misstänkas ha varit tämligen egoistiska och politiskt påverkade, men de har icke förty försett Kenya med ett avsevärt förbättrat vägnät.

Det tidigare mycket torra, hårt sönderbrända och ogästvänliga landskapet har de senaste dagarna fått motta litet regn. Traktorer, plogar och hackor bearbetar nu åkermarker i väntan på mera nederbörd och därefter sådd. Några inhemska träd här i West Pokot distriktet reser sig som gröna utropstecken i det brunt förtorkade. Men här och likaså i de inre delarna av landskapet med gräns till civilisationens utmarker bor människor otvivelaktigt och de tycks på något underligt vis kunna livnära och överleva på den magra skörd som den korta (och ovissa) regnmånaden ger. Emellertid så har, tyvärr, flera dukat under av svält i de här karga områdena den senaste tiden. Vi lyckades dock komma över och inhandla 70 stycken 90-kilos säckar av majs nyligen för att kunna hålla stånd mot den rådande matbristen och svälten i de här delarna av landet.

Vi kommer naturligtvis att, liksom tidigare år, beså våra åkerlappar inom Faith Homes. Men det är mer än ett halvår innan skördetiden är inne i november detta år. Under tiden har vi inget val men att köpa mat till stigande priser, dessvärre, för att utspisa barnhemsbarn, skolelever, fattiga etc.

Skolbarn och matdags i Faith Homes.

"Jag var hungrig, törstig..." Och vad gjorde vi?

Herren Jesus tänker aldrig på sig själv, utan på de många hungriga och törstiga i världen, när Han uttalar de orden. Herren är praktisk och helt jordnära.

Friskt, rent vatten för våra skolelever.

Han tänker inte bara på de andliga hävorna. Han tänker lika mycket på Faith Homes humanitära hjälparbete i Kenya, där vi utspisar skaror både andligt och kroppsligt och där vi likaså utsläcker törsten såväl andligen som kroppsligen.

Tack vare gåvor från givare har vi låtit installera djupgrävda brunnar med friskt vatten. Våra barn och ungdomar kan dricka en hel minut i sträck och se'n håller de en hink över sina dammiga och heta huvuden. Vatten är oundgängligt och i många fall det enda de fattiga får i sig vissa dagar.

THE FAITH HOMES OF KENYA

Nya och nyktra rutiner.

Med inträdet till min årsdag och ytterligare en årsring på nacken härförleden bestämde jag mig för att radikalt ändra och förbättra ett par av mina arbetsvanor. Gamla (o)vanor kan sitta djupt och kan därför kräva en rejäl portion viljeansträngning för att komma loss och bytas ut. Och så blev det helt i linje med det välkända ordstävret "en klok och vis man kan ändra sig, men aldrig en dumbom."

När därför min morgonpigga hustru Debora vänligt inbjuder till "första frukost serverad" klockan 6 i ottan, har jag redan intagit min plats vid bordets kortända redo att inmundiga gröten, frukterna och kaffet. En halvtimme senare hörsammar även barnen Freddie och Anna kallelsen till dagens "andra frukost." Sonen läser bordsbönen lika punktligt och andäktigt som prästen uttalar sitt "amen" i kyrkan. Och efter diverse toalettbestyrt, lektionsförberedelser samt iklädda sina skoluniformer, påhängda ryggsäckar bjuds man på dagens första kramomgång, som samtidigt signalerar barnens avgång till vår grundskola endast ett stenkast från bostaden. Debora och jag sitter kvar medan vi i detalj diskuterar och skisserar dagens arbetsprogram, innan hon vid 7-tiden beger sig till skolan och tar befälet över skolkontorets administration m.m. Men jag sitter lugnt kvar vid det avättna frukostbordet ytterligare några timmar. Jag sitter kvar tills jag fått - i mitt utvilade och morgonpigga tillstånd - en hel del viktigt och tankekrävande arbete med tillfredsställelse undanstökat. Efter dessa morgoneffektiva och skapande arbetstimmar, och först då, går också jag till mitt lilla kontorsrum och "leker" som jag brukar säga. Med leka menar jag diktera brev, underteckna arbets- och anställningskontrakt, svara i telefon, leda personalmöten, ge råd och goda instruktioner till olika personalgrupper, lyssna och lösa problem åt elever, lärare, föräldrar, församlingsbor och flera andra samt sköta alla de där övriga göromålen som de flesta kallar arbete.

Mitt kvadröjande vid frukostbordet har absolut ingenting att göra med okontrollerade frosseritendenser eller akuta aptitbesvär. Tvärtom, jag är erkänt liten i matväg. Nej, orsaken sitter djupare än så. Ett av skälen till att jag numera blir kvar är att jag värderar och budgeterar tiden mer än förr. Därtill är jag en osedvanligt energisk person utan skynten av en latmask i kroppen, och om jag följde min första impuls skulle jag brådstörtat hoppa ur sängen, tvätta och raka mig, kamma håret och klä mig i ett nafs, rusa iväg till kontoret och med överdimensionerad iver och vitalitet börja dagen - utan att egentligen utträtta någonting alls.

I stället tvingar jag mig till att sätta i gång med vad jag anser vara väsentligt och värdefullt arbete klockan 7 och fortsätter så med det för att få det avklarat innan jag ödslar någon energi på de mera meningslösa, rutinmässiga rörelser man utför när man stiger upp, går till jobbet, läser tidningen eller dagens post. Som sagt, en klok man kan ändra sig...

Nöden har ingen lag. Djärvt vågat är hälften vunnet. Skolbussen, delvis obetald, har 52 sittplatser men rymmer 80-90 barn.

Jag får som regel riklig post från postkontoren i Nairobi, Kitale och här i Makutano, e-post och personligt överlämnade brev o.dyl. Men jag går inte igenom min post förrän på eftermiddagen. Att hantera brevskörden på morron är ingenting annat än ren och skär pojkkaktig nyfikenhet, blandad med ett visst mått av lättja. En man som läser sin post och resignerar till brevläsning på morron, avhänder sig sitt eget väl genomtänkta och utarbetade dagsprogram och låter andra människor och yttre omständigheter bestämma hur han ska tillbringa sin dag.

Under årens lopp har jag, med en viss beklämmande känsla, observerat att alltför många just inte presterar så värst mycket mer varje dag än att stiga upp och pallra sig av till jobbet. I det här sammanhanget ringer i mitt inre ett ord ur boken "Dig betros Österns vishet", och jag citerar, "Om Du idogt förvärvar rikedom, så använd den med frikostig hand. Människan är aldrig så lycklig, som då hon bereder andra lycka." Och det är sant, det ligger lycka i att lyckliggöra.

THE FAITH HOMES OF KENYA

forts. Rejåla rutiner visavi frukostbordets förmåner.

Vid frukostbordet, om jag får fullfölja min tankegång, stimuleras man av en lugn och avspänd, hemmavan och hemmavarm miljö och atmosfär. Jag brukar intala mig själv att min syssla kräver ostört tänkande, frihet från ideliga avbrott genom frekventa besök och effektivt utnyttjande av tiden. På intet vis vill jag ge intryck av att vara ostentativ, men har man en hjärna, är man praktiskt taget enbart hjärna.....vid frukostbordet!

Ännu en fördel är att frukostbordet i regel är den enda plats på jorden (näst sovrummet) där folk lämnar en i fred. Folk rusar som regel inte till frukostbordet objudna. Min nyfunna och dagligt tillämpade teori är att frukostbordet är rätt plats för effektivt, målinriktat och resultatmässigt tillfredsställande planerings- och tankearbete. Ack, om bara majoriteten hemmafruar (de som förr i tiden brukade hålla husen och hemmen samman) visste hur deras män ödslar och slösar bort värdefull tid på kontoret, skulle deras bild av "Far på kontoret" bli ännu en krossad illusion.

Självklart så delar inte alla min nya programförklaring och sjunger arbetets lov i mina nykomponerade sangviniska tonarter. Men det hade jag inte heller förväntat mig, uppriktigt sagt. Själv har jag dock nått en ny och uppfriskande effektivitets- och prestationsnivå. Nyhetsbrevet som Du nu läser har t.ex. tillkommit vid frukostbordet - ett brev som jag hoppas innehåller litet mera än enbart spridda tankar av en tankspridd!

Besök av landets Premiärminister.

Tisdagen den 8 februari hade Faith Homes storbesök på vår sponsrade gymnasieskola i Talau med premiärminister Raila Odinga som vår hedersgäst och i sällskap av biträdande premiärminister Musalia Mudavadi, tre regeringsministrar och flera riksdagsmän samt många dignitärer ur olika samhällsskikt. Besöket gällde grundbrytning och första spadtaget till en matsalsbyggnad åtföljt av ett allmänt insamlingsmöte med inbjudna föräldrar, vänner och bekanta, tillresande från när och fjärran m.fl. Skolan har 420 elever (270 är pojkar, 150 flickor) med 30 anställda varav 19 är lärare. Det är en skola med expansion, på stark frammarsch.

Jag välkomnar Premiärminister R. Odinga, med Debora t.h. och rektor G. Lukorito t.v.

En sann Gudstjänst.

"Sakta, sakta går ett ägg på ben..." Det är ett av de många uttrycksfulla ordspråk man gärna kryddar sitt tal med då det gäller att framhålla ansvaret för och skörheten av ett nystartat projekt, särskilt en nygrundad evangelisk kyrka och naturligtvis även en skola. Allt tycks vara så svagt och bräckligt i det svåra och ovissa inledningsskedet.

Detta kan jag utan minsta tvivel påstå efter att den senaste tiden ha startat eller utvidgat förskolor och grundskolor, skolklasser och kyrkor/församlingar, vattenbrunnar och planteringar, mattransporter och transportinköp m.m. på platser som Siangalamwe, Tongaren och Nzoia i Bungoma-distriktet; Mubere, Lunyu, Birunda och Kiminini i Trans Nzoia-distriktet; Kacheliba, Makutano, Keringet och Talau i West Pokot-distriktet bl.a. platser.

Ägget som sakteligen går på ben får i bildspråkets form uttrycka och illustrera de många och ömtåliga svårigheter och utmaningar som förekommer i en framväxande församling, i ett utbyggt klassrum eller en nystartad skola med okända barn och vanor, lika okända anställda med annorlunda personligheter och karaktärer m.m.

THE FAITH HOMES OF KENYA

En av många fadder-röster om Faith Homes.

Min mångårige, gode och förtrogne vän Johan Lindstén, nybliven fadderpappa från Blekinge, e-mailar den här hälsningen, som får bli ett språkrör för de många faddrar som hör av sig med jämna mellanrum.

"Jag vill tacka för de fina fotografierna på underbara lilla Rose. Mina döttrar blev mycket glada för att få ett 'extra syskon' från Kenya.

Jag är inte troende, men något jag tror på är ditt och dina medhjälparens extremt viktiga och ihärdiga arbete. Min tacksamhet för de månaderna jag fick vara hos dig för drygt 15 år sedan kommer jag att bära med mig för resten av mitt liv. En del av mitt hjärta kommer alltid att finnas i slummen i Huruma, på skolan och barnhemmet i Makutano och på korgmarknaden vid Lake Turkana.

När Turkana-flickan, enligt pastorn, sa att jag hade fina ögon, och när vi sedan kört en bit till började han skratta. Jag frågade; vad sa hon egentligen? Hon sa att du hade ögon som en katt!

Kontrasten i hyddan i Lodwar när det serverades grillad get med Coca-Cola! Prata om att lokalt möter globalt.

Som sagt, evigt tacksam!"

TACK, Johan. Din hälsning värmer ända nere i själsdjupen, därför att Du själv hade ett djup och fortfarande har, fyllt med glädje och godhet som Du frikostigt delade med till alla. Du minns väl hur barnen bland andra drogs till Dig som flugor till en sockerbit?!

Faith Homes - en Mission med Mål och Mening.

Faith Homes of Kenya, för nytillkomna läsare, är en kristen kenyansk missions- och hjälporganisation, som jag grundade 1972. Faith Homes har kraftfullt och målmedvetet etablerat och expanderat vad vi kallar missionens klassiska trepunktsprogram: sjukvård, undervisning och evangelisation runt om i Kenya. Vi kan inte blicka tillbaka på någon missionsstationsepok begränsad till en enda plats, utan har redan från början varit en helt afrikaniserad och lättrorlig organisation med i åtskilliga stycken en annorlunda profil än andra missioner. Idogt och optimistiskt arbete, humanitärt handlande, kristen livssyn och andliga värderingar i en harmonisk atmosfär är det normala kännetecknet för Faith Homes.

I kyrkan: lärare och 1000-talet elever.

Vi vet, att vi behöver hjälp, men med hjälp menar vi inte välgörenhet. Den bästa, mest effektiva, långsiktiga och varaktiga hjälpen är hjälp som leder till självhjälp och oberoende. Då undanröjer man tiggarmentalitet och mänsklig förnedring och ersätter med självkänsla, medansvar och personlig självaktning. Ingen är befriad och undantagen från besväret att gå upp för backen på egna ben.

Kontakt i Sverige:
Rolf Rööst, 0515 - 50502.
Lena Öström, 0454 - 65059.

E-post: fridnils4686@yahoo.com

Hemsida: www.FaithHomesofKenya.org.

Med varm och vänlig hälsning

Fride Nilsson
Fride Nilsson